

fører vedrørende Stiftsøvrighedernes Indstillingsret sagt, at den kunde man ikke gaa med til, for Stiftsøvrigheden kunde blæse Rigsdagen et Stykke. Det forekommer mig heller ikke, at der er Grund til at bruge saa stærke Udtryk her.

Angaaende denne Indstillingsret vilde jeg meget godt kunne gaa med til et Kompromis, hvis der havde været Ørenlyd derfor i Udvalget. Det kan være, at man oppe i Landstinget noget for skarpt har villet fastslaa denne Indstillings- eller Forslagsret, saa at Ministeren ikke under nogen Omstændigheder kunde gaa udenfor de tre indstillede. Jeg mener, at der meget vel kunde være en saadan Adgang for Ministeren, naar han fandt Grund til det. Det vilde han gøre paa sit Ansvar, og jeg vilde ikke tillægge det en faretruende Betydning i nogen Henseende, fordi jeg er overbevist om, at det vilde gaa, som den Slags Ting plejer at gaa, og at Indstillingen kun i nogle Undtagelsestilfælde vilde blive fraveget.

Vi har, som sagt, ikke fundet, at Sagen var stor, og jeg vilde have kunnet gaa med til forskellige Ændringer, men der er altsaa ikke blevet nogen Overenskomst i Udvalget mellem de to Retninger, der har stillet Ændringsforslag, og som Følge deraf kan jeg ikke tilraade mine Meningsfæller at stemme for nogen af disse Ændringer, men maa anbefale at stemme for Lovforslaget, som det er kommet fra Landstinget. Det er vistnok ret sikkert, i alt Fald er det i høj Grad sandsynligt, at hvis man her staar fast paa et af de to Standpunkter, vil Landstinget finde liden Grund til at fravige sit Standpunkt, og saa bliver Resultatet, at der ingen Lov kommer ud af dette Lovforslag. Det forekommer mig, at Divergenserne ikke er større, end at de maatte kunne forenes omtrent i Form af Landstingets Lovforslag, maaske med en ringe Ændring bl. a. i den Retning, jeg har antydnet om Stiftsøvrighedernes Indstillingsret, og saa vilde man kunne faa en Lov ud af Lovforslaget, thi jeg antager, at Kirkeministeren sætter Pris paa at faa Lovforslaget gennemført. Jeg finder derfor dobbelt Grund til at tilraade, at man følger Landstinget, idet man ellers opnaar, at der ingenting kommer ud af Sagen i denne Samling

Kirkeministeren (Povlsen): Man kan ikke sige, at Lovforslaget i den Skikkelse, Landstinget har givet det, har fundet stor Tilslutning her i Folketinget, idet det kun

er det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), der ønsker at fastholde Lovforslaget i Landstingets Affattelse. Jeg beklager det egentlig ikke, idet ogsaa jeg finder, at Landstingets Affattelse er i høj Grad, uheldig, men jeg maa naturligvis beklage, at der ikke er opnaaet Enighed om en anden Affattelse, som jeg kunde finde acceptabel. Det er nemlig rigtigt, som det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds sagde, at jeg lægger overordentlig stor Vægt paa at faa Lovforslaget gennemført, saaledes at vi kan faa denne sagkyndige Bistand, som vi i høj Grad trænger til og desværre har maattet savne i det Aar, der er gaaet, siden Lovforslaget blev vedtaget her af et meget stort Flertal.

Jeg maa bestemt fraraade at stemme for Mindretallets Forslag ogsaa af Hensyn til, at man vil give Stiftsøvrighederne Indstillingsret. Derved forstaas jo ikke, hvad det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds aabenbart forstaar derved, at de skulde have Lov til at bringe i Forslag, medens Kirkeministeren skulde kunne fravige den foreliggende Indstilling, men at Kirkeministeren skal være bundet til Stiftsøvrighedernes Indstilling. Det mener jeg er fuldkommen urigtigt, og jeg forbaavs over, at Venstre kan stille et saadant Forslag, hvorved man lægger en meget stor Myndighed i Stiftsøvrighedens Haand, og Udvalgets ærede Ordfører har Ret i, at man derved udsætter sig for ikke at naa til den Ensartethed, som det netop gælder at opnaa paa dette Omraade. I det Udvalg, som har behandlet dette Spørgsmaal og afgivet en Betænkning, paa Grundlag af hvilken Lovforslaget her er udarbejdet, var der betydelig Uenighed med Hensyn til de Kvalifikation, der skulde kunne kræves af de paagældende Konsulenter, idet Flertallet hævdede, at man ikke vilde anse det for heldigt, at Stillingen besættes med faguddannede Arkitekter, men at man mener, at det i arkitektonisk Henseende er tilstrækkeligt, at vedkommende i sin tidligere Virksomhed har vist, at han er i Stand til at lede større Bygningsarbejder og herved har lagt Evne for Dagen for at fremme, hvad der med et gængs Udtryk betegnes som „bedre Byggeskik paa Landet“. Jeg kan ganske slutte mig hertil. Det er netop saadanne Mænd, man ønsker at faa til Raadgivere. Men overfor dette Flertal staar et Mindretal, som lægger megen Vægt paa, at det bliver fuldt uddannede Arkitekter, idet det mener, at de